

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	2Cdo/181/2019
Identifikačné číslo spisu:	1115224685
Dátum vydania rozhodnutia:	31.08.2020
Meno a priezvisko:	JUDr. Mária Trubanová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2020:1115224685.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu Helpeko s. r. o., so sídlom Robotnícka č. 2275, Považská Bystrica, IČO: 36 703 125, zastúpeného BDO Legal s. r. o., so sídlom Mostová č. 2, Bratislava - mestská časť Staré Mesto 811 02, proti žalovanému Slovenská republika, zastúpená Ministerstvom životného prostredia SR, Námestie Ľudovíta Štúra č. 1, Bratislava, o náhradu škody v sume 25.036.737 eur, vedenom na Okresnom súde Bratislava I pod sp. zn. 6C/107/2015, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave zo dňa 27. septembra 2018 sp. zn. 10Co/282/2016, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a .

Žalovaný má nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Bratislava I (ďalej aj „súd prvej inštancie“ alebo „okresný súd“) rozsudkom z 1. apríla 2016 č. k. 6C/107/2015-158 zamietol žalobu žalobcu a žalovanému nepriznal právo na náhradu trov konania. Svoje rozhodnutie odôvodnil právne § 3 ods. 1, 2, § 4 ods. 1, § 9 ods. 1, § 15 ods. 1, § 17 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci (ďalej aj „zákon č. 514/2003 Z. z.“), § 2 ods. 1, 2, Prílohy 1, Kap. 9 - Infraštruktúra. pol. 6/A zákona č. 127/1994 Z. z. o posudzovaní vplyvov na životné prostredie účinnom do 31. decembra 2004, § 18 ods. 1, 2, Prílohy č. 8 časť 9 - Infraštruktúra zákona č. 24/2006 Z. z. o posudzovaní vplyvov na životné prostredie účinného od 31. augusta 2009, § 18 ods. 6 zákona č. 24/2006 Z. z. o posudzovaní vplyvov na životné prostredie účinného od 1. septembra 2009 a vecne nesplnením podmienky zodpovednosti spočívajúcej v existencii nesprávneho úradného postupu a príčinnej súvislosti medzi nesprávnym úradným postupom a škodou, ani neunesením dôkazného bremena preukazujúceho dôvodnosť výšky uplatňovanej škody. Prejednanie a rozhodnutie sporu v neprítomnosti žalobcu odôvodnil právne ustanovením § 49 ods. 1, § 119, § 101 ods. 2 zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok (ďalej aj „O.s.p.“) a vecne tým, že právneho zástupcu žalobcu riadne predvolal na termín pojednávania, ktorý predvolanie na termín pojednávania prevzal dňa 29. januára 2016 (čím bola dodržaná lehota podľa § 115 ods. 2 O.s.p.), keď podaním doručeným dňa 31. marca 2016 právny zástupca emailom informoval o

ospravedlnení neúčasti na pojednávaní štatutárneho orgánu žalobcu F. E. zo zdravotných dôvodov s tým, že vyjadrenie lekára predloží hneď, ako ho bude mať k dispozícii a uviedol, že žalobca nesúhlasí, aby súd konal v jeho neprítomnosti. Poukázal na skutočnosť, že podaním doručeným dňa 1. apríla 2016 právny zástupca žalobcu predložil vyjadrenie S. H., všeobecného lekára pre dospelých v I., z ktorého vyplýva, že I. E. bol dňa 1. apríla 2016 celodenne vyšetrený s tým, že žiadosť žalobcu o odročenie pojednávania posudzoval v súlade s ustanovením § 119 O.s.p., nakoľko odročiť pojednávanie je možné len z dôležitých dôvodov, keď prihladol na skutočnosť, že žalobca ako právnická osoba je v konaní v celom rozsahu právne zastúpený právnym zástupcom, ktorý bol riadne a včas predvolaný, pričom žiadosť na odročenie pojednávania neobsahovala dôvody uvádzané v ustanovení § 119 ods. 3 O.s.p., a preto vec prejednal a rozhodol podľa § 101 ods. 2 O.s.p. v jeho neprítomnosti. Okresný súd akcentoval, že aktuálna právna úprava zodpovednosti za škodu pri výkone verejnej moci upravená zákonom č. 514/2003 Z. z., podobne ako pôvodná právna úprava zodpovednosti za škodu spôsobenej rozhodnutím orgánu štátu alebo jeho nesprávnym úradným postupom upravená zákonom č. 58/1969 Zb., nemá explicitnú legálnu definíciu pojmu úradný postup, resp. nesprávny úradný postup, pretože môže mať rozmanité reálne formy, pričom v tejto súvislosti poukázal aj na dôvodovú správu k zákonu č. 514/2003 Z. z. V danom prípade z podania žalobcu okresný súd nesprávnosť úradného postupu odvodil z toho, že žalovaný v čase vydania Potvrdenia - Ekologizácia spaľovne nebezpečného odpadu, č. 7887/2009-3.4./ml zo dňa 7. augusta 2009 (ďalej aj „Potvrdenie“), nepostupoval v súlade s platnou právnou úpravou, keď namiesto vykonania hodnotenia vplyvov Projektu - Ekologizácia spaľovne nebezpečných odpadov Považská Bystrica, kód ITMS:24140110153 (ďalej aj „Projekt“) na životné prostredie podľa zákona č. 40/2006 Z. z. vydal potvrdenie, podľa ktorého Projekt nepodlieha posudzovaniu podľa zákona č. 40/2006 Z. z. a poukázal na skutočnosť, že s účinnosťou od 1. septembra 2009 došlo k zmene ustanovenia zákona č. 24/2006 Z. z. o posudzovaní vplyvov na životné prostredie tak, že predmetom zisťovacieho konania je okrem zmeny navrhovanej činnosti uvedenej v odseku 3, každá zmena navrhovanej činnosti uvedenej v prílohe č. 8 časti B, ak príslušný orgán vydá vyjadrenie, že taká zmena môže mať podstatný nepriaznivý vplyv na životné prostredie, keď z citovaných ustanovení zákona č. 127/1994 Z. z. o posudzovaní vplyvov na životné prostredie v znení účinnom do 31. decembra 2004 a zákona č. 24/2006 Z. z. o posudzovaní vplyvov na životné prostredie v znení účinnom do 31. augusta 2009, mal za preukázané, že žalovaným vydané Potvrdenie bolo vydané v súlade s ustanoveniami zákona platného v danom čase, nakoľko právna úprava bola totožná, a preto jeho konanie nemožno kvalifikovať ako nesprávny úradný postup. Súd prvej inštancie vo svojom rozhodnutí uviedol, že žalobca dôvodnosť žaloby odvodzoval aj od toho, že Projekt podľa Zmluvy o poskytnutí nenávratného finančného príspevku č. 003/4.3MP/2010 zo dňa 18. februára 2010 (ďalej aj „ZoNFP“), v dôsledku nesprávneho úradného postupu nemohol zrealizovať, avšak ak by aj bolo v konaní preukázané, že žalovaný v čase vydania Potvrdenia nepostupoval v súlade s platnými právnymi predpismi, na základe Stanoviska - Ekologizácia spaľovne nebezpečných odpadov Považská Bystrica žalovaného č. 4676/2012-3.4./ml zo dňa 2. apríla 2012, muselo byť žalobcovi zrejmé, že je potrebné postupovať v súlade s § 18 ods. 4 a nasl. zákona a vzhľadom k tomu, že došlo k predĺženiu realizácie aktivít Projektu do 31. januára 2014, mal žalobca dostatočný čas na splnenie uvedenej povinnosti. Uviedol, že z vyjadrenia žalovaného zistil, že až podaním zo dňa 6. marca 2014, t. j. po uplynutí lehoty na realizáciu Projektu, žalobca predložil žalovanému oznámenie o navrhovanej zmene podľa § 18 ods. 4 citovaného zákona, pričom poukázal aj na skutočnosť, že Mesto Považská Bystrica v Stanovisku zo dňa 5. decembra 2013 k žiadosti žalobcu k súladu navrhovanej činnosti, tzn. činnosti podľa ZoNFP, keď ešte v čase dohodnutej lehoty na realizáciu Projektu uviedlo, že navrhovaná činnosť nie je v súlade s platnou územno-plánovacou dokumentáciou, z čoho možno vyvodit', že žalobca by aj v prípade splnenia iných podmienok, objektívne v danom čase Projekt realizovať nemohol. Súd prvej inštancie z uvedených skutočností ustálil, že nebola splnená už prvá podmienka zodpovednosti, a to existencia nesprávneho úradného postupu, ale rovnako absenciu aj vzťah príčinnej súvislosti medzi tvrdeným nesprávnym úradným postupom a škodou ako vzťahom príčiny a následku, a poukázal na skutočnosť, že otázka príčinnej súvislosti nie je otázkou právnou, nakoľko ide o skutkovú otázku, ktorá môže byť riešená len v konkrétnych súvislostiach. Súd prvej inštancie vo svojom rozhodnutí ďalej uviedol, že podľa žalobcu sa tvrdeným nesprávnym postupom žalovaného a konečným termínom na ukončenie realizácie Projektu, stala realizácia Projektu nemožnou, preto si uplatňuje voči žalovanému majetkovú ujmu, ktorá mu vznikla, avšak vôbec nepreukázal, aké kroky a v akom rozsahu vykonal v záujme realizácie Projektu, nakoľko pri realizácii Projektu bolo

potrebné zabezpečiť vyjadrenia a stanoviská viacerých dotknutých orgánov, keď mal minimálne za preukázané, že žalobca v roku 2013 nedisponoval súhlasným vyjadrením Mesta Považská Bystrica k súladu navrhovanej činnosti, tzn. približne 1 rok po obdržaní Stanoviska - Ekologizácia spaľovne nebezpečných odpadov Považská Bystrica žalovaného č. 4676/2012-3.4./ml zo dňa 2. apríla 2012, z čoho vyvodil, že možnou príčinou nemožnosti realizácie v stanovenej lehote boli iné skutočnosti, ako tvrdený nesprávny úradný postup žalovaného, preto aj v prípade preukázania nesprávneho úradného postupu by nebolo možné ustáliť jeho zodpovednosť. Poukázal na skutočnosť, že žalobca neunesol ani dôkazné bremeno preukazujúce dôvodnosť výšky uplatňovanej škody, pričom až po preukázaní vzniku škody a existencie nesprávneho úradného postupu môže byť skúmaná otázka príčinnej súvislosti medzi prvými dvoma zákonnými podmienkami. Rozhodnutie o trovách konania odôvodnil právne § 142 ods. 1 O.s.p. a vecne úspechom žalovaného v konaní, ktorému však náhradu trov konania nepriznal, nakoľko mu žiadne nevznikli.

2. Krajský súd v Bratislave (ďalej aj „súd druhej inštancie“ alebo „odvolací súd“) na odvolanie žalobcu rozsudkom z 27. septembra 2018 č. k. 10Co/282/2016-203 rozhodol tak, že rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil a žalovanému priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %. Svoje rozhodnutie odôvodnil nasledovne: k námietke žalobcu, že súd prvej inštancie mu odňal možnosť konať pred súdom, keď napadnutým rozsudkom rozhodol na pojednávaní v jeho neprítomnosti, napriek tomu, že svoju neúčast' riadne ospravedlnil, uviedol, že podľa rozhodovacej praxe najvyšších súdnych autorít môže žiadosť o odročenie pojednávania (§ 101 ods. 2 O.s.p.) súd posudzovať len na základe tých okolností, ktoré sú mu známe v čase posudzovania jej opodstatnenosti. Žiadosť o odročenie pojednávania je podložená dôležitým dôvodom vtedy, ak právny zástupca účastníka tvrdí také skutočnosti, ktoré sú vzhľadom k svojej povahe spôsobilé jeho neúčast' na pojednávaní súdu ospravedlniť. Dôležitosť dôvodu, ktorým je odôvodňovaná takáto žiadosť, skúma súd z hľadiska preukázania v žiadosti tvrdenej skutočnosti (rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3 Cdo 294/2006, 3 Cdo 181/2008, 5 Cdo 53/2007, 5 Cdo 34/2010). Pokiaľ táto skutočnosť nie je v čase rozhodovania súdu o žiadosti o odročenie hodnoverne preukázaná, zostáva žiadosť účastníka konania a v nej uvádzaný dôležitý dôvod iba v rovine nepodložených tvrdení. Odvolací súd sa vzhľadom na uvedené nestotožnil s námietkou žalobcu v podanom odvolaní, že súd prvej inštancie tým, že na pojednávaní dňa 1. apríla 2016 vec prejednal a rozhodol v jeho neprítomnosti, ako aj jeho právneho zástupcu, mu odňal možnosť konať pred súdom, pretože žiadosť o odročenie pojednávania doručil súdu prvej inštancie dňa 31. marca 2016 o 16:02 hod., pričom v jej obsahu absentovala skutočnosť, kedy sa žalobca o dôvode odročenia pojednávania dozvedel (§ 119 ods. 2 písm. b/ O.s.p.), keď tvrdený dôvod preukazoval elektronickým podaním až v deň pojednávania o 11:20 hod., t. j. 1 hodinu a 40 minút pred určeným termínom začatia pojednávania, z ktorého však dôležitý dôvod vôbec nevyplýva, nakoľko predložené potvrdenie všeobecnej lekárnky S. H. iba vo všeobecnej a absolútne nekonkrétnej rovine konštatuje celodenné vyšetrenie, resp. ošetrenie konateľ a žalobcu, teda nepreukazuje existenciu nepredvídateľnej alebo svojím rozsahom závažnej prekážky na strane žalobcu, ktorá by bola ospravedlniteľná. Podľa odvolacieho súdu súd prvej inštancie dospel k absolútne správne právnemu záveru, že list žalovaného zo dňa 7. augusta 2009 označený ako „Ekologizácia spaľovne nebezpečného odpadu - potvrdenie“, v ktorom konštatuje, že pôvodné potvrdenie pre navrhovanú činnosť bolo vydané už v roku 2004 s tým, že navrhovaná činnosť nepodlieha posúdeniu podľa zákona č. 127/1994 Z. z. o posudzovaní vplyvov na životné prostredie, je platné aj naďalej podľa zákona č. 24/2006 Z. z., bol vydaný v súlade so zákonom č. 24/2006 Z. z., nakoľko ustanovenie § 18 ods. 2 písm. c/ zákona v znení účinnom do 31. augusta 2009, podľa ktorého zmeny navrhovanej činnosti uvedenej v prílohe č. 8 časti A sú predmetom posudzovania, ak ide o navrhovanú činnosť, pre ktorú v prílohe č. 8 časti A nebola určená prahová hodnota a súčet zmien zväčšujúcich rozsah činnosti za posledných päť rokov prekročí 50 % pôvodne posudzovaného rozsahu navrhovanej činnosti podľa tohto zákona, korešponduje so znením ustanovenia § 2 ods. 2 písm. c/ zákona č. 127/1994 Z. z. o posudzovaní vplyvov na životné prostredie, teda nedošlo k zmene zákonných podmienok, pretože podľa zámeru Projektu mala byť priemerná kapacita po rekonštrukcii spaľovne 1000 kg/hod., avšak pred rekonštrukciou bola povolená kapacita existujúcej spaľovne pred navrhovanou rekonštrukciou max. 1500 kg/hod., čím nemalo dôjsť k prekročeniu, ale naopak k zníženiu pôvodne posudzovaného rozsahu činnosti. Odvolací súd na zdôraznenie správnosti napadnutého rozsudku považoval za potrebné uviesť, že list žalovaného (úradná odpoveď) zo dňa 7. augusta 2009

nesplňa žiadne zo zákonných kritérií, podľa ktorých by bolo možné ho subsumovať pod nesprávny úradný postup v zmysle § 9 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z., nakoľko zo žaloby žalobcu nie je vôbec zrejmé, porušenia akých právnych pravidiel sa mal žalovaný pri výkone právomocí ústredného štátneho orgánu dopustiť, keď v žalobe úplne absentuje nielen žalobné tvrdenie, ale aj dôkaz o tom, že v dôsledku konania žalovaného vyjadreného listom zo dňa 7. augusta 2009 vznikla žalobcovi objektívna prekážka realizácie Projektu a tým akejkol'vek skutočnej škody, či ušlého zisku, ktorej vznik taktiež nepreukazoval žiadnym dôkazom, pričom pozornosť odvolacieho súdu neunikla ani skutočnosť, že žalobca k žalobe nepripojil žiaden dôkaz na podporu akýchkoľvek svojich žalobných tvrdení. Odvolací súd sa zo všetkých uvedených dôvodov v celom rozsahu stotožnil so správnym právnym záverom súdu prvej inštancie uvedeným v odôvodnení napadnutého rozsudku, spĺňajúcim všetky požiadavky podľa ustanovenia § 157 ods. 2 O.s.p. účinného do 30. júna 2016, v ktorom sa správne a presvedčivo argumentačne vysporiadal so skutkovým stavom i právnym posúdením veci, a preto napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdil podľa § 387 ods. 1 a 2 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej aj „CSP“). O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 CSP, v spojení s § 262 ods. 2 CSP tak, že žalovanému úspešnému v odvolacom konaní priznal nárok na náhradu trov konania v plnej výške.

3. Proti rozsudku odvolacieho súdu podal žalobca dovolanie, ktoré odôvodnil poukazom na § 420 písm. f/ CSP a § 421 ods. 1 písm. b/ CSP. Žalobca (ďalej aj „dovolateľ“) mal za to, že súd prvej inštancie svojím postupom mu odňal možnosť konať pred súdom, keď neakceptoval jeho ospravedlnenie neúčasti na vytýčenom pojednávaní dňa 1. apríla 2016 a žiadosť o odročenie pojednávania, v ktorej vyslovene uviedol, že nesúhlasí s prejednaním veci v jeho neprítomnosti. Dovolateľ sa domnieval, že takýto postup súdu bol prílišne formalistický a v rozpore s jeho ústavným právom vyplývajúcim z čl. 48 Ústavy Slovenskej republiky, aby sa jeho vec prerokovala o. i. v jeho prítomnosti, a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom. Dovolateľ uvádza k bodu 16. odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu, že zhoršenie zdravotného stavu a zdravotné komplikácie sú vždy nepredvídateľné a zároveň závažné prekážky. Odvolací súd nemá právo spochybňovať lekárske potvrdenie a nie je oprávnený hodnotiť závažnosť zdravotného stavu. Pokiaľ tak spraví, prekračuje svoju právomoc. Pokiaľ odvolací súd vytýkal žalobcovi, že absentuje údaj o tom, kedy sa dozvedel o dôvode odročenia pojednávania, jedná sa o prílišný formalizmus, ktorý kladie na strany sporu neprimerané nároky. Ak bol súd názoru, že žiadosť o odročenie pojednávania je neúplná alebo chýba formálny údaj o tom, kedy sa žalobca dozvedel o dôvode pojednávania, mal žalobcu v zmysle ustanovenia § 43 ods. 1 O.s.p. vyzvať na doplnenie podania. Dovolateľ zároveň poukázal na rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 6 Cdo 328/2012. Žalobca v dovolaní taktiež poukázal na to, že v zmysle § 119 ods. 2 písm. c/ O.s.p. je súd povinný bezodkladne oznámiť účastníkovi, ktorý požiadal o odročenie pojednávania, ako návrh posúdiť. Súd prvej inštancie tak neurobil, preto sa žalobca domnieval, že jeho návrhu vyhovel. Až následne žalobca zistil, že súd pojednávanie dňa 1. apríla 2016 neodročil a vo veci konal a rozhodol v neprítomnosti žalobcu, ktorý tak nemal možnosť osobne sa vyjadriť k tvrdeným skutočnostiam, ako ani k vyjadreniam žalovaného. Podľa dovolateľa nemohol súd prvej inštancie postupovať podľa § 101 ods. 2 O.s.p., nakoľko žalobca sa z neúčasti na pojednávaní riadne ospravedlnil a požiadal o jeho odročenie zo zdravotných dôvodov. Žalobca sa nestotožňuje ani so záverom súdu, že neunesol dôkazné bremeno preukazujúce dôvodnosť výšky uplatňovanej škody, nakoľko toto mu postupom súdu ani nebolo umožnené. V prípade, že by bol prítomný na pojednávaní a mal možnosť vyjadrovať sa k dôkazom, ako aj veci samej, predniesol by súdu svoju argumentáciu, ktorú považuje za podstatnú spolu s návrhmi na vykonanie dokazovania. V uvedenom kontexte poukázal dovolateľ na rozhodnutia ústavného súdu sp. zn. IV. ÚS 130/03 zo dňa 23. júla 2003 a I. ÚS 49/2001 zo dňa 19. decembra 2001. Postup súdu prvej, ako aj druhej inštancie považuje dovolateľ za prílišný formalizmus pri výklade zákona v neprospech dovolateľa ako jeho adresáta pričom poukazuje na nález Ústavného súdu sp. zn. II. ÚS 148/04 zo dňa 12. apríla 2007 a rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 8Sžp/1/2010 (R 102/2011), ako aj na konštantnú judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva rozsudok vo veci Kysilková a Kysilka proti Českej republike zo dňa 10. februára 2011 č. 17273/03, Krčmár a ostatní proti Českej republike zo dňa 3. marca 2000 č. 35376/97. Inštitucionálne garantovaná možnosť dotknutých osôb návrhmi a námietkami účinne participovať na súdnom procese patrí medzi elementárne pravidlá súdneho riešenia sporov (nález Ústavného súdu ČR sp. zn. IV. ÚS 1106/08 alebo nález Ústavného súdu sp. zn. IV. ÚS 2119/11).

Dovolaateľ akcentuje taktiež skutočnosť, že tvrdenie súdu prvej inštancie, že žalobca je v konaní v celom rozsahu právne zastúpený právnym zástupcom, ktorý bol riadne a včas na pojednávanie predvolaný, neobstoí, pretože právny zástupca je viazaný pokynmi svojho klienta a pokiaľ tento trvá na svojej účasti na pojednávaní, právny zástupca je povinný pokyn svojho klienta rešpektovať (rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 5Obo/71/2011). Dovolaateľ zároveň zdôraznil, že spolu s odvolaním predložil aj lekárske potvrdenie zo dňa 31. mája 2016, ktorým ošetrojúca lekárka výslovne potvrdila, že štatutár žalobcu sa nemohol zúčastniť pojednávania, nakoľko hrozilo závažné zhoršenie jeho zdravotného stavu, pričom odvolací súd sa týmto nezaoberal, ani sa k nemu nevyjadril. V súvislosti s názorom súdu prvej inštancie uvedeným na strane 13. jeho rozsudku o zákonnosti Potvrdenia vydaného žalovaným a zároveň v súvislosti s potvrdzujúcim názorom odvolacieho súdu uvedeným v odseku 27. a 29. jeho rozhodnutia, považuje dovolateľ odôvodnenie rozhodnutí súdov oboch inštancií za neurčité a nezrozumiteľné. Nie je zrejmé, na základe čoho okresný a odvolací súd dospeli k záveru, že Potvrdenie vydané žalovaným bolo vydané v súlade so zákonom č. 24/2006 Z. z. o posudzovaní vplyvov na životné prostredie a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom k u dňu 7. augusta 2009, a neuviedli ani ako sa vysporiadali s argumentáciou žalobcu. Dovolaateľ zdôrazňuje, že Projekt nebol nikdy predtým posudzovaný podľa zákona č. 24/2006 Z. z. o posudzovaní vplyvov na životné prostredie a o zmene a doplnení niektorých zákonov. Nemôže sa preto jednať o zmenu navrhovanej činnosti tak, ako ju má na mysli ustanovenie § 18 zákona č. 24/2006 Z. z. o posudzovaní vplyvov na životné prostredie a o zmene a doplnení niektorých zákonov, v zmysle ktorého pravdepodobne posudzoval Projekt súd prvej a druhej inštancie. Dovolaateľ žiadal, aby dovolací súd napadnutý rozsudok krajského súdu ako aj rozsudok okresného súdu zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

4. Žalovaný v písomnom vyjadrení k podanému dovolaniu žalobcu uviedol, že sa nestotožňuje s námietkami dovolateľa uvedenými v bode III. dovolania (považuje ich za zavádzajúce), ako aj v súvislosti s dovolacím dôvodom podľa § 420 písm. f/ CSP a dovolanie v tejto časti považuje za nedôvodné, ako aj neprípustné. Rozsudok je podľa neho dostatočne odôvodnený a v jeho obsahu je možné nájsť odpoveď na všetky otázky, ktoré majú pre vec podstatný význam. Má za to, že aj dovolanie z dôvodu podľa § 421 ods. 1 písm. b/ CSP je nedôvodné, ako aj neprípustné.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 a 2 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie treba odmietnuť. Odôvodnenie rozhodnutia dovolacieho súdu je uvedené v nasledovných bodoch.

6. Dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok, ktorý má v systéme opravných prostriedkov civilného sporového konania osobitné postavenie. Dovolanie nie je „ďalším odvolaním“ a dovolací súd nesmie byť vnímaný (procesnými stranami ani samotným dovolacím súdom) ako tretia inštancia, v rámci konania ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie odvolacieho súdu (viď napríklad rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 1 Cdo 113/2012, 2 Cdo 132/2013, 3 Cdo 18/2013, 4 Cdo 280/2013, 5 Cdo 275/2013, 6 Cdo 107/2012 a 7 Cdo 92/2012, ktoré sú aktuálne aj za súčasnej procesnoprávnej úpravy).

7. Právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým obmedzeniam. Toto právo, súčasťou ktorého je tiež právo domôcť sa na príslušnom súde nápravy chýb a nedostatkov v konaní a rozhodovaní súdu nižšej inštancie, sa v civilnom sporovom konaní zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých môže súd konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania, vrátane dovolacieho konania (por. rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 1 Cdo 6/2014, 3 Cdo 357/2015, 4 Cdo 1176/2015, 5 Cdo 255/2014, 8 Cdo 400/2015).

8. Otázka posúdenia, či sú alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu. Právnu úpravu dovolania a dovolacieho konania, ktorá stanovuje podmienky, za ktorých sa môže táto výnimka uplatniť, nemožno v žiadnom prípade interpretovať rozširujúco; namiesto je tu skôr reštriktívny výklad (por. rozhodnutia najvyššieho

súdu sp. zn. 1 Cdo 348/2013, 3 Cdo 319/2013, 3 Cdo 357/2016, 3 ECdo 154/2013, 3 Cdo 208/2014).

9. Narušenie princípu právnej istoty strán, ktorých právna vec bola právoplatne skončená (meritórnym rozhodnutím) musí byť vyvážené sprísnenými podmienkami prípustnosti - to platí o všetkých mimoriadnych opravných prostriedkoch. Ak by dovolací súd bez ohľadu na neprípustnosť dovolania pristúpil k posúdeniu vecnej správnosti rozhodnutia odvolacieho súdu a na tom základe ho prípadne zrušil, porušil by základné právo na súdnu ochranu toho, kto stojí na opačnej procesnej strane (porovnaj rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II. ÚS 172/03).

10. Naznačenej mimoriadnej povahe dovolania zodpovedá aj právna úprava jeho prípustnosti. Z ustanovenia § 419 CSP vyplýva, že proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu-ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú špecifikované v ustanoveniach § 420 CSP (prípustnosť dovolania pre vady zmätočnosti) a § 421 CSP (prípustnosť dovolania pre riešenie právnej otázky).

11. Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 CSP). Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa § 447 písm. f/ CSP, je (procesnou) povinnosťou dovolateľa v dovolaní uviesť, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania a náležitým spôsobom označiť dovolací dôvod (§ 420 alebo § 421 CSP v spojení s § 431 ods. 1 CSP a § 432 ods. 1 CSP). V dôsledku spomenutej viazanosti dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom.

12. V danom prípade dovolateľ vyvodil prípustnosť dovolania medziiným aj z ustanovenia § 420 písm. f/ CSP, z ktorého vyplýva, že dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

13. Dovolanie prípustné podľa § 420 CSP možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 1 CSP).

14. Aj vo vzťahu k § 420 písm. f/ CSP (tak, ako v prípade ďalších väd zmätočnosti uvedených v § 420 CSP) platí, že z hľadiska prípustnosti dovolania v zmysle tohto ustanovenia nie je významný subjektívny názor dovolateľa tvrdiaceho, že sa súd dopustil namietanej vady zmätočnosti; rozhodujúce je výlučne zistenie (záver) odvolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo (pozri rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 2 Cdo 8/2017, 3 Cdo 214/2017, 8 Cdo 73/2017).

15. Hlavnými znakmi, ktoré charakterizujú procesnú vadu uvedenú v § 420 písm. f/ CSP, sú a/ zásah súdu do práva na spravodlivý proces a b/ nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby svojou procesnou aktivitou uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia.

16. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom; integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce súdne konanie. Z práva na spravodlivý súdny proces ale pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov a rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami. Jeho súčasťou nie je ani právo procesnej strany dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (porovnaj rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 97/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03).

17. Dovolací súd tiež pripomína konštatovanie ústavného súdu v rozhodnutí sp. zn. IV. ÚS 196/2014 (ktoré sa síce týkalo právneho stavu do 30. júna 2016, je však naďalej aktuálne), v zmysle ktorého prípadný nedostatok riadneho odôvodnenia dovolaním napadnutého rozhodnutia, nedostatočne zistený skutkový stav alebo nesprávne právne posúdenie nezakladá vadu konania v zmysle § 420 písm. f/ CSP.

18. Dovolateľ procesnú vadu podľa § 420 písm. f/ CSP a porušenie práva na spravodlivý proces videl v nesprávnom postupe súdov, a to súdu prvej inštancie, ktorý neakceptoval ospravedlnenie jeho neúčasti na pojednávaní a prejednal a rozhodol vec v jeho neprítomnosti bez jeho účasti. Odvolací súd uvedené nenapravil, s týmto postupom súdu prvej inštancie ako so správnym sa stotožnil a vo veci rozhodol bez nariadenia pojednávania. Dovolateľ tiež namietal zmätočnosť rozhodnutia odvolacieho súdu z dôvodu jeho neurčitosti, nezrozumiteľnosti a nedostatku odôvodnenia.

19. V súvislosti s námietkou dovolateľa, že k porušeniu jeho práva na spravodlivý proces došlo tým, že súd prvej inštancie konal a rozhodol vo veci na pojednávaní 1. apríla 2016 bez jeho prítomnosti napriek tomu, že svoju neúčasť na pojednávaní ospravedlnil a požiadal o odročenie pojednávania, dovolací súd uvádza, že ako vyplýva z obsahu spisu, predvolanie na pojednávanie nariadené súdom prvej inštancie na deň 1. apríla 2016 o 13.00 hod. po tom, ako súd prvej inštancie posúdil žiadosť žalobcu o odročenie pojednávania nariadeného na deň 19. februára 2016 o 10.00 hod. za dôvodnú, bolo žalobcovi prostredníctvom jeho advokáta riadne doručené dňa 29. februára 2016 (viď doručienka na č. 1. 134 spisu). Elektronickým podaním z 31. marca 2016 o 16.02 hod. doručeným súdu prvej inštancie dňa 1. apríla 2016 zaslal žalobca prostredníctvom svojho advokáta ospravedlnenie neúčasti na tomto pojednávaní štatutárneho orgánu (F. E.) zo zdravotných dôvodov, ktorý nesúhlasil, aby sa pojednávalo bez jeho neprítomnosti a žiadal o odročenie pojednávania. Následne elektronickou správou zo dňa 1. apríla 2016 o 11.20 hod. predložil právny zástupca žalobcu súdu vyjadrenie ošetrojúceho lekára v I. (S. K., všeobecného lekára pre dospelých) I. E., že bol 1. apríla 2016 celý deň ošetrovaný (č. 1. 147 spisu). Súd prvej inštancie po oboznámení sa s touto žiadosťou žalobcu na pojednávaní dňa 1. apríla 2016 (č. 1. 148 a nasl. spisu) konštatoval, že v danom prípade neboli splnené podmienky v súlade s § 119 ods. 3 O.s.p., nakoľko potvrdenie ošetrojúceho lekára nespĺňa náležitosti ustanovené zákonom a uznesením rozhodol, že bude podľa § 101 ods. 2 O.s.p. pojednávať v neprítomnosti žalobcu (bližšie viď aj body 9. až 16. odôvodnenia rozsudku odvolacieho súdu).

20. Podľa právnej úpravy účinnej do 30. júna 2016 pojednávanie bolo možné odročiť len z dôležitých dôvodov (§ 119 ods. 1 O.s.p.). Ak sa riadne predvolaný účastník nedostavil na pojednávanie, ani nepožiadal z dôležitého dôvodu o odročenie, mohol súd vec prejednať v neprítomnosti takého účastníka; prihliadol pritom na obsah spisu a dosiaľ vykonané dôkazy (§ 101 ods. 2 druhá veta O.s.p.). Dôležitosť dôvodu, ktorým bola odôvodňovaná žiadosť neprítomného účastníka o odročenie pojednávania, posudzoval súd vždy podľa konkrétnych, individuálnych okolností prípadu. Existenciu dôležitého dôvodu mohol súd preveriť len zo skutočností, ktoré mu boli známe v čase posudzovania žiadosti účastníka o odročenie pojednávania. Ak dôvodom na odročenie pojednávania bol zdravotný stav účastníka alebo jeho zástupcu, návrh na odročenie pojednávania musel obsahovať aj vyjadrenie ošetrojúceho lekára, že zdravotný stav účastníka alebo jeho zástupcu neumožňuje účasť na pojednávaní. Za takéto vyjadrenie sa považovalo vyjadrenie ošetrojúceho lekára, že účastník alebo jeho zástupca nie je schopný bez ohrozenia života alebo závažného zhoršenia zdravotného stavu sa zúčastniť pojednávania (viď § 119 ods. 3 O.s.p.).

21. V Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky bolo publikované rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 7 Cdo 130/2012 pod R 132/2014, ktorého právna veta znie: „V zmysle § 119 ods. 2 a 3 Občianskeho súdneho poriadku v znení účinnom od 1. januára 2012 je zdravotný stav účastníka konania dôvodom na odročenie pojednávania len ak je súdu, a to už spravidla pred rozhodnutím o žiadosti o odročenie pojednávania, preukázané vyjadrením ošetrojúceho lekára, že účastník konania nie je schopný bez ohrozenia života alebo závažného zhoršenia zdravotného stavu zúčastniť sa pojednávania.“ V uvedenom rozhodnutí sa poukazuje na to, že § 119 ods. 3 O.s.p. bol do procesného kódexu zaradený za účelom zabezpečenia plynulosti konania a zamedzenia obštrukcií účastníkov vyhýbaním sa účasti na pojednávaní a ospravedlňovaním ich neúčasti zdravotnými dôvodmi.

Toto rozhodnutie spočíva na názore, že zdravotný stav účastníka je dôvodom na odročenie pojednávania len v prípade, že účastník nie je schopný „bez ohrozenia života alebo závažného zhoršenia zdravotného stavu“ sa zúčastniť pojednávania, pričom uvedené musí vyplývať z vyjadrenia ošetrojúceho lekára. O dôvod na odročenie pojednávania podľa tohto ustanovenia ide teda iba vtedy, keď (už) v čase rozhodovania súdu je žiadosť o odročenie pojednávania doložená kvalifikovaným vyjadrením lekára o tom, že žiadajúci účastník sa z relevantných zdravotných dôvodov nemôže zúčastniť pojednávania.

22. Senát najvyššieho súdu, ktorý koná v preskúmanom prípade, zastáva ten istý vyššie prezentovaný názor a dodáva, že účel sledovaný zákonom v ustanovení § 119 ods. 3 O.s.p. by sa nedosiahol, pokiaľ by sa za nevyhnutný dôvod pre odročenie pojednávania (resp. dôvod, pre ktorý nemožno vec prejednať a rozhodnúť v neprítomnosti účastníka), považovala aj lekárske kvalifikovaným vyjadrením nedoložená žiadosť o odročenie pojednávania (viď tiež rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 3 Cdo 399/2013, 3 Cdo 314/2013, 5 Cdo 169/2013 a 7 Cdo 574/2013).

23. V danom prípade žiadosť žalobcu o odročenie pojednávania neobsahovala kvalifikované vyjadrenie žalobcovho ošetrojúceho lekára zodpovedajúce ustanoveniu § 119 ods. 3 O.s.p. Neboli preto splnené zákonné podmienky pre odročenie pojednávania zo zdravotných dôvodov na strane žalobcu, ktorý záver nemôže ovplyvniť ani žalobcom dodatočne ako príloha odvolania zo dňa 3. júna 2016 predložený výmenný list - poukaz ošetrojúceho lekára zo dňa 31. mája 2016, ktorý spätne uvádza skutočnosti ku dňu 1. apríla 2016 (č. l. 169 spisu), pretože nejde o kvalifikované vyjadrenie lekára podané (už) v čase rozhodovania súdu (1. apríla 2016) o žiadosti o odročenie pojednávania (bližšie tiež pozri bod 20. a 21. tohto rozhodnutia).

24. Ak teda súd prvej inštancie za opísaného stavu uskutočnil predmetné pojednávanie v neprítomnosti žalobcu, možno konštatovať, že jeho procesný postup neodporoval zákonu. V tejto súvislosti preto ani nemohlo dôjsť k porušeniu procesných práv, ktoré by inak žalobca ako účastník pojednávania mal možnosť uplatniť. Z hľadiska dodržania princípu rovnosti účastníkov vyplývajúceho z § 18 O.s.p. je rozhodujúce to, že žalobcovi bola súdom vytvorená možnosť zúčastniť sa pojednávania. Žalobca sa však o ňu sám pripravil tým, že sa na nariadené pojednávanie nedostavil bez toho, aby súdu preukázal existenciu dôležitého dôvodu na jeho odročenie. Vychádzajúc z uvedeného dovolací súd uzatvára, že postupom súdu, ktorý sa neprieči zákonu, preto nemohlo dôjsť k porušeniu práva žalobcu na spravodlivý proces. Námitka žalobcu, že namietaným postupom odvolacieho súdu (v spojení s postupom súdu prvej inštancie), došlo k procesnej vade v zmysle § 420 písm. f/ CSP, je preto neopodstatnená.

25. Pokiaľ dovolateľ namietal, že jeho procesné práva boli porušené aj tým, že na prejednanie odvolania krajský súd nenariadil pojednávanie, dovolací súd poukazuje na to, že podľa § 385 ods. 1 CSP odvolací súd nariadi pojednávanie vždy, ak je potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie alebo to vyžaduje dôležitý verejný záujem. O tom, či je potrebné vo veci zopakovať alebo doplniť dokazovanie, rozhoduje výlučne odvolací súd. V danom prípade sa odvolací súd stotožnil so skutkovým a správnym právnym záverom súdu prvej inštancie (pozri bod 30. odôvodnenia rozsudku odvolacieho súdu), preto je namieste záver, že nemal dôvod dokazovanie zopakovať (§ 384 ods. 1 CSP). Existenciu podmienok pre doplnenie dokazovania odvolací súd nezistil (§ 384 ods. 2 a 3 CSP), tiež na nariadenie pojednávania nebol daný ani verejný záujem (pozri bod 5. odôvodnenia rozsudku odvolacieho súdu), dovolací súd môže len konštatovať, že rozhodnutie o veci bez nariadenia pojednávania je postupom, ktorý plne zodpovedá zákonu (§ 385 ods. 1 CSP). Postupom odvolacieho súdu, ktorý sa nepriečil zákonu, nemohlo dôjsť k porušeniu práva dovolateľa na spravodlivý súdny proces. Neopodstatnená je preto námitka, že namietaným postupom odvolacieho súdu došlo k procesnej vade v zmysle § 420 písm. f/ CSP.

26. Dovolací súd v súvislosti s námietskou dovolateľa o porušení § 420 písm. f/ CSP nedostatočným odôvodnením (nepreskúmateľnosť) rozhodnutia odvolacieho súdu akcentuje, že právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia patrí medzi základné atribúty spravodlivého súdneho procesu, a táto skutočnosť jednoznačne vyplýva z ustálenej judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva. Z judikatúry tohto súdu vyplýva, že na taký argument strany sporu, ktorý je pre rozhodnutie podstatný a

rozhodujúci, sa vždy vyžaduje špecifická odpoveď (Ruiz Torija c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-A, s. 12, Hiro Balani c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-B; Georgiadis c. Grécko z 29. mája 1997; Higgins c. Francúzsko z 19. februára 1998). Podľa konštantnej judikatúry Ústavného súdu SR (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 209/04) „súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR je aj právo účastníka na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany; t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takémuto uplatneniu“. Dovolací súd poukazuje aj na doterajšiu judikatúru najvyššieho súdu - R 111/1998, R 2/2016, ako aj rozhodnutia ústavného súdu sp. zn. I. ÚS 364/2015, II. ÚS 184/2015, III. ÚS 288/2015 a I. ÚS 547/2016, v zmysle ktorých nedostatok odôvodnenia rozhodnutia (nepreskúmateľnosť) bol považovaný len za vlastnosť rozhodnutia súdu, ktorý zmätočnosť rozhodnutia nezakladá. Zjednocujúce stanovisko R 2/2016, právna veta ktorého znie: „Nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ Občianskeho súdneho poriadku. Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ Občianskeho súdneho poriadku.“ Zmeny v právnej úprave dovolania a dovolacieho konania, ktoré nadobudli účinnosť od 1. júla 2016, sa podstaty a zmyslu tohto stanoviska nedotkli, preto ho treba považovať aj naďalej za aktuálne.

27. Po preskúmaní veci dovolací súd dospel k záveru, že v danom prípade obsah spisu nedáva žiadny podklad pre uplatnenie druhej vety stanoviska R 2/2016, ktorá predstavuje krajnú výnimku z prvej vety a týka sa výlučne len celkom ojedinelých (extrémnych) prípadov, ktoré majú znaky relevantné aj podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (pozri napríklad Sutyazhnik proti Rusku, rozsudok z roku 2009, prípadne Ryabykh proti Rusku z roku 2003). V posudzovanej veci sú v dovolaní napadnutom rozhodnutí odvolacieho súdu (obsah ktorého nemožno posudzovať izolovane od rozsudku súdu prvej inštancie, lebo prvoinštančné a odvolacie konanie z hľadiska predmetu konania tvoria jeden celok - viď rozhodnutia ústavného súdu sp. zn. II. ÚS 78/05, III. ÚS 264/08, IV. ÚS 372/08) zreteľne vysvetlené jeho podstatné dôvody, uvedené ustanovenia, ktoré súd aplikoval a z ktorých vyvodil svoje právne závery, ako i vysvetlené právne úvahy, ktorými sa pri rozhodovaní riadil. Prijaté právne závery sú primerane odôvodnené spôsobom zodpovedajúcim § 393 ods. 2 CSP. Za procesnú vadu konania v zmysle § 420 písm. f/ CSP nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv dovolateľa. Právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia neznamena, že súd musí dať podrobnú odpoveď na každý argument účastníka konania (II. ÚS 76/07). Podľa názoru dovolacieho súdu dal odvolací súd v danom spore odpoveď na tie otázky, ktoré boli z jeho hľadiska relevantné pre rozhodnutie o odvolaní.

28. Zhrnúc uvedené nie je dovolacia námietka dovolateľa o porušení práva na spravodlivý proces v zmysle § 420 písm. f/ CSP opodstatnená, preto v tejto časti dovolací súd dovolanie žalobcu odmietol podľa § 447 písm. c/ CSP.

29. Podľa názoru dovolateľa je jeho dovolanie prípustné tiež podľa ustanovenia § 421 ods. 1 písm. b/ CSP. Podľa tohto ustanovenia je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená.

30. Len konkrétne označenie právnej otázky, ktorú podľa dovolateľa riešil odvolací súd nesprávne, umožňuje dovolaciemu súdu posúdiť, či ide skutočne o otázku, od ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu, a ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená (§ 421 ods. 1 písm. b/ CSP).

31. Aby určitá otázka mohla byť relevantná z hľadiska § 421 ods. 1 písm. b/ CSP, musí mať zreteľné charakteristické znaky. Predovšetkým musí ísť o otázku právnu (teda v žiadnom prípade nie o skutkovú otázku). Z o zákonodarcom zvolenej formulácie tohto ustanovenia vyplýva, že otázkou riešenou odvolacím súdom sa tu rozumie tak otázka hmotnoprávna (ktorá sa odvíja od interpretácie napríklad Občianskeho zákonníka, Obchodného zákonníka, Zákonníka práce, Zákona o rodine), ako aj

procesnoprávna (ktorej riešenie záviselo na aplikácii a interpretácii procesných ustanovení). Musí ísť o právnu otázku, ktorú odvolací súd riešil a na jej vyriešení založil rozhodnutie napadnuté dovolaním. Právna otázka, na vyriešení ktorej nespočívalo rozhodnutie odvolacieho súdu (vyriešenie ktorej nevedlo k záverom vyjadreným v rozhodnutí odvolacieho súdu), i keby bola prípadne v priebehu konania súdmi posudzovaná, nemôže byť považovaná za významnú z hľadiska tohto ustanovenia. Otázka relevantná v zmysle § 421 ods. 1 CSP musí byť procesnou stranou nastolená v dovolaní (a to jasným, určitým a zrozumiteľným spôsobom).

32. Z dovolania podaného žalobcom dovolací súd ani výkladom nezistil, akú právnu otázku (v praxi dovolacieho súdu dosiaľ ešte nevyriešenú) mal odvolací súd vyriešiť nesprávne. Dovolací súd preto dospel k záveru, že prípustnosť dovolania žalobcu z § 421 ods. 1 písm. b/ CSP nevyplýva.

33. Podľa § 447 písm. f/ CSP dovolací súd odmietne dovolanie, ak nie je odôvodnené prípustnými dovolacími dôvodmi, alebo ak dovolacie dôvody nie sú vymedzené spôsobom uvedeným v § 431 až § 435 CSP.

34. So zreteľom na uvedené dovolací súd dovolanie žalobcu v časti, v ktorej namietal nesprávne právne posúdenie veci podľa § 421 ods. 1 písm. b/ CSP v zmysle § 447 písm. f/ CSP odmietol.

35. Najvyšší súd rozhodnutie o nároku na náhradu trov konania o dovolaní neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

36. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.